

ZABIJE, ABY ZACHRÁNIL
VLASTNÚ KRV?

30
ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHAM

IKAR

JO NESBØ
KRÁĽOVSTVO

IKAR

JO NESBØ KRÁLOVSTVO

Preložil Jozef Zelizňák

IKAR

JO NESBØ
KONGERIKET

Copyright © Jo Nesbø 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © 2020 by Jozef Zelizňák

Jacket design © 2020 by Emil Křížka

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7457-0

PROLÓG

Stalo sa to v deň, keď zomrel Dog.

Mal som šesťnásť rokov, Carl pätnásť.

Pár dní predtým nám otec ukázal lovecký nôž, s ktorým som Doga neskôr zabil. Jeho široká vrúbkovaná čepeľ sa trblietala v slnečných lúčoch. Vysvetlil mi, že pri krájaní koristi cez drážky odteká krv. Carl trochu zbledol a otec sa ho spýtal, či mu zasa začína byť zle ako v aute. Myslím si, že práve vtedy sa Carl zaprisahal, že kedykoľvek niekoho či niečo zastrelí, potom to rozkrája na celkom maličký kúsok, ak to má byť o tom.

„Nakoniec všetko opečiem a spolu to zjeme,“ vyhlásil, keď sme stáli pred stodolou, ja s hlavou strčenou v motore otcovho Cadillacu DeVille. „On, mama, ty a ja. Berieš?“

„Samozrejme,“ súhlasil som popri odkrúcaní rozdeľovača, aby som našiel správny predzápal.

„A dáme aj Dogovi,“ pokračoval. „Ujde sa všetkým.“

„Jasné.“

Pes sa volal Dog, lebo otcovi narýchlo nenapadlo lepšie meno. Aspoň to tvrdil, ale podľa mňa sa mu páčilo. To bol celý on. Meno nehovorilo viac, než bolo nevyhnutné, a znelo tak americky, že muselo byť nórske. Otec ľúbil to zviera. Po-

vedal by som, že sa s nikým necítil lepšie než v spoločnosti toho psa.

Náš statok nie je ničím mimoriadny, má však zaujímavý výhľad a kus lesa, dosť na to, aby ho otec volal kráľovstvo. Zo svojej štandardnej pozície nad cadillacom som deň čo deň sledoval, ako Carl vyráža z domu s otcovým psom, jeho brokovnicou a nožom. O chvíľu z nich zostali iba bodky na stráni. Nepočul som ani jeden výstrel. Carl po návrate vždy tvrdil, že nevidel jediného vtáka, a ja som držal hubu, hoci som videl bažanta za bažantom vzlietať zo stráne z miest, kde sa museli práve vtedy pohybovať Carl s Dogom.

Až prišiel deň, keď to konečne buchlo.

Prekvapilo ma to, až som vrazil hlavou do kapoty. Zaolejované prsty som si utrel do handry a zaostril zrak na stráň pokrytú vresom. Zvuk ešte doznieval v diaľke ako úder hromu nad dedinou pri Budalskom jazere. O desať minút z lesa vybehol Carl. Spomalil, keď si uvedomil, že ho už môžu otec s mamou z poschodia vidieť. Dog ho nenasledoval. Carl neniesol ani brokovnicu. Už vtedy som začínal tušiť, čo sa stalo, a vykročil som mu v ústrety. Zbadal ma, rýchlo sa zvrtol a pomaly sa vracal, odkiaľ prišiel. Dobehol som ho, oči mu zalievali slzy.

„Skúsil som to,“ vzlykal. „Rozleteli sa pred nami, bolo ich mnoho, mieril som do nich, no jednoducho som to nedal. A pritom som tak veľmi chcel, aby ste aspoň počuli, že som to skúsil. Sklopil som hlaveň a stlačil spúšť. Napokon vtáky odleteli a ja som otvoril oči. Zostal tam ležať len Dog.“

„Je mŕtvy?“ spýtal som sa.

„Nie,“ odvetil Carl a celkom sa opustil. „Ale zomiera. Krváca z úst, obe oči má na kašu. Trasie sa na zemi, slintá, je napoly mŕtvy.“

„Bež,“ prikázal som mu.

Rozbehli sme sa a o pár minút som zbadal vo vresovisku pohyb. Chvost. Dogov chvost. Zaveľtril nás. Zastali sme nad ním. Oči mal ako rozšľahané vaječné bielky.

„Je po ňom,“ skonštatoval som. Nie že by som bol skúsený veterinář ako všetci kovboji vo westernoch, ale ak by aj Dog zázrakom prežil, život slepého loveckého psa nebol hoden života. „Musíš ho zastreliť.“

„Ja?“ vybuchol Carl, akoby ani nemohol uveriť, že som navrhol, aby on, Carl, niekomu siahol na život.

Pozrel som sa na svojho mladšieho brata. „Daj mi nôž.“

Podal mi otcov lovecký nožík.

Položil som Dogovi ruku na hlavu, oblízal mi predlaktie. Chytil som ho za kožu na zátylku a druhou rukou som ho podrezal. Zrejme som nezatlačil dosť, lebo sa nič nestalo, Dog sa len trhol. Na tretí pokus som už zarezal poriadne. Akoby som prederavil škatuľu s džúsom. Krv sa vyvalila, možno čakala celý čas len na to.

„Hotovo,“ vydýchol som a pustil nôž do vresu. Videl som krv v drážkach. Musela mi vystreknúť aj do tváre, na líca sa mi lepilo čosi teplé.

„Plačeš,“ zašepkal Carl.

„Nehovor to otcovi.“

„Čo, že si plakal?“

„Nie, že si nevedel utraťiť... že si to nedokázal. Povieme mu, že ja som rozhodol, ale ty si to vykonal. Dohodnuté?“

Carl prikývol.

Prehodil som si zdochlinu cez plece. Bola ťažšia, než som čakal, a šmýkala sa mi. Carl sa ponúkol, že ju odnesie, no odmietol som. V tvári som mu čítal, že sa mu uľavilo.

Položil som Doga pred rampu do stodoly a išiel som zavolať otca. Cestou som mu vyrozprával dohodnutý príbeh.

Nepovedal nič, len si čupol k svojmu psovi. Prikyvoval, akoby to istým spôsobom čakal, ako keby to bola jeho chy-

ba. Potom sa vystrel, vzal Carlovi pušku a Doga chytil pod pazuchu.

„Poďte,“ pokynul nám a vyšiel po rampe na povalu.

Hodil Doga na kopu sena, pokľakol, sklonil hlavu a čosi mrmlal, znelo to ako tie jeho americké žalmy. Díval som sa na otca. Pozoroval som ho celý svoj krátky život, ale nikdy nie takéhoto. V rozklade.

Napokon sa na nás opäť pozrel, bol ešte bledý, no pera sa mu už netriasla a vrátil sa mu rozhodný, pokojný pohľad.

„Zostali sme sami.“

A bolo. Hoci nás otec nikdy neudrel, Carl sa prikrčil. Otec hladkal hlaveň pušky.

„Kto z vás...“ Hľadal slová, neustále hladiac hlaveň.

„Kto mi podrezal psa?“

Carl vydesene žmurkal. Otvoril ústa.

„On,“ povedal som rýchlo. „Ja som rozhodol, že musí a že to urobí on.“

„Naozaj?“ Otec sa na nás striedavo díval. „Pochopte, srdce mi plače. V smútku mi zostáva jediná útecha. Viete aká?“

Mlčali sme, lebo na takéto otcove otázky sa nepatrilo odpovedať.

„Mám dvoch synov, ktorí sa dnes zachovali chlapsky. Prevzali zodpovednosť a prijali rozhodnutie. Bremeno voľby, viete, čo to je? Vtedy človeka ničí samotná nutnosť vybrať si, nie voľba, ktorú prijme. Vie, že nech si vyberie čokoľvek, čakajú ho bezsenné noci sužované otázkou, či sa rozhodol správne. Mohli ste utiecť pred tou voľbou, ale vy ste išli do boja. Nechať Doga žiť a trpieť, alebo sa stať jeho vrahom? Na to treba odvalu.“ Načiahol k nám veľké ruky. Jednu položil na plece mne, druhú Carlovi. A pokračoval rozochveným hlasom, hodným kazateľa Armanda.

„Práve schopnosť nejst' cestou najmenšieho odporu, ale najvyššej morálky, odlišuje ľudí od zvierat.“ Oči mu opäť zaliali slzy. „Stojím tu ako zlomený chlap, no som na vás veľmi hrdý, chlapci moji.“

Nikdy som ho nepočul voliť také silné slová ani zložiť toľko súvislých viet. Carl sa rozplakal, aj ja som mal v hrdle guču.

„Pôjdeme to povedať mame.“

Zdráhali sme sa. Vždy keď išiel otec zabiť kozu, mama odchádzala na dlhé prechádzky a vracala sa uplakaná.

Cestou k domu ma otec zadržal, počkal, kým sa Carl vzdiali.

„Než jej zopakuješ svoju verziu, asi by si si mal radšej umyť ruky,“ zašepkal.

Zdvihol som zrak, pripravený na neodvratné pokračovanie, ale v očiach som mu videl len unavenú rezignáciu. A potom ma pohladil po hlave. Nikdy predtým to neurobil.

Ani nikdy potom.

„Roy, my dvaja sme si podobní. Sme tvrdší než mama a Carl. Musíme na nich dávať pozor. Vždy. Chápeš?“

„Áno.“

„Sme jedna rodina. Máme iba jeden druhého. Kamaráti, frajerky, susedia, dedinčania, štát, to všetko je ilúzia, ktorá ti je na hovno, keď budeš naozaj niekoho potrebovať. Keď budeme stáť my proti nim. Roy, my proti všetkým. Chápeš?“

„Chápem.“

PRVÁ ČASŤ

1/

Počul som ho, skôr než som ho uvidel.

Carl sa vrátil. Nevie, prečo som si spomenul na Doga, odvtedy ubehlo takmer dvadsať rokov. Možno mi napadlo, že Carlov náhly, neohlásený návrat domov musí mať rovnaký dôvod. Ako vždy. Potrebuje pomoc staršieho brata.

Stál som na priedomí a pozeral na hodinky. Pol tretej. Carl mi poslal esemesku, nič viac, do druhej vraj bude doma. Môj mladší brat vždy vnímal svet optimisticky, za každým sľuboval trochu viac, než vedel splniť. Rozhliadol som sa po krajine. Po tom kúsku lesa, čo vyhliadal spod pokrývky mračien podo mnou. Hrebeň na druhej strane údolia akoby plával v sivom mori. Jeseň už začínala farbiť vegetáciu dočervena. Obloha nad hlavou zostávala modrá a čistá ako nevinný pohľad mladého dievčaťa. Vzduch pôsobil sviežo a príjemne, no keď som sa prudko nadýchol, pichal v pľúcach. Pripadal som si na svete celkom sám, patril jedine mne. Vlastne nie svet, len Ararat so statkom na vrchole. Občasní turisti sa vyviezli po kľukatej ceste z dediny, aby sa pokochali výhľadom, a skôr či neskôr skončili až tu. Vypytovali sa ma, či sa ešte živím prácou na svojom drobnom statku. Tí idioti spomínali drobný statok, pretože skutočný statok musel byť v ich očiach taký ako

tie v nížine: šire polia, predimenzované stodoly a obrovské prepychové domce. Nemali predstavu, čo búrka v horách vyvedie privysokej streche, ani sa nikdy nepokúšali zakúriť v priestrannej izbe, keď cez steny preniká ľadový vietor pri mínus tridsať. Nepoznali rozdiel medzi roľou a pastvinami, netušili, že statok v horách tvoria pastviny pre zver a môže byť osirelým kráľovstvom, omnoho väčším než umelá kukuricovožltá kultúrna krajina sedliaka z nížin.

Pätnásť rokov som tu býval sám, teraz sa to však skončí. Vé osmička vrčala a priadla kdesi v mračnách. Znela tak blízko, že už musela prejsť cez Japonskú zákrutu uprostred serpentín. Šofér dupol na plyn, pustil pedál, vybral ostrú zatačku a opäť dupol na plyn. Čoraz bližšie. Počul som, že neprechádza týmito zákrutami prvýkrát. Rozoznával som odtiene v zvuku motora, hlboké vzdychy radenia rýchlosti, hlboký bas, aký má len cadillac na nízkych otáčkach, a vedel som, že sa blíži DeVille. Taký istý ako obrovské čierne vozidlo otca. Samozrejme.

A už sa z Kozej zákruty vynoril agresívny nárazník DeVille. Čierny. Síce novší model, odhadoval som ho na osemdesiatpäťku, ale tá istá aura.

Auto vyšlo až celkom k domu a na strane vodiča sa spustilo okienko. Veril som, že Carl si nevšimne, ako sa mi rozbúšilo srdce. Koľko listov, esemesiek, mailov a telefonátov sme si vymenili za všetky tie roky? Nie veľa. Napriek tomu, prebehol azda jeden deň bez toho, aby som si naňho spomenul? Sotva. Nech mi však radšej chýba, než by som musel riešiť všetky jeho sračky. Hneď som si všimol, že zostarol.

„Prepáčte, pane, ale sme tu správne na statku slávnych bratov Opgardovcov?“

Zaškeril sa. Venoval mi svoj vrúcny, pozitívny, neodolateľný úsmev a čas akoby sa mu zmazal z tváre aj z kalendára, ktorý potvrdzoval, že sme sa nevideli pätnásť rokov.

V pohľade však skrýval aj čosi skúmané, akoby skúšal, či sa dá v tejto vode ešte kúpať.

Nechcel som sa usmievať. Zatiaľ nie, ale neodolal som.

Dvere auta sa otvorili. Rozprestrel náruč, vhuhol som do nej. Niečo mi hovorí, že by to malo byť naopak. Ja, veľký brat, som mal po príchode domov objasť jeho. V istej chvíli sa naše roly vymenili. Prerástol ma fyzicky a aj ako človek – minimálne v spoločnosti druhých – prevzal taktovku. Zatvoril som oči a striaslo ma, vdýchol som do rozochvených pľúc jeseň, cadillac, mladšieho brata. Používal nejakú pánsku vôňu, ako to zvyknú volať.

Otvorili sa aj dvere spolujazdca.

Carl ma pustil a previedol popred mohutný nárazník auta k žene, ktorá sa dívala do údolia.

„Je tu naozaj krásne,“ povedala potichu. Mala útlú postavu, ale hlboký hlas. Výrazný prízvuk, netrafil správny tón, no hovorila po nórsky. Napadlo mi, že to je veta, čo sa naučila cestou. Rozhodla sa, že ju vysloví bez ohľadu na realitu. A ja ju za to chtiac-nechtiac začnem mať rád. Potom sa zvrtila ku mne a usmiala sa. Hneď som si všimol jej bielu tvár. Nie bledú, ale bielu ako sneh. Odrážala svetlo tak, že sa v ňom takmer strácali črty. Viečko na jednom oku jej viselo ako žalúzie, akoby polovica jej tváre bola ukrutne unavená. Druhá časť pôsobila sviežo. Spod krátkej ofiny ohnivočervených vlasov na mňa hľadelo živé hnedé oko. Obliekla si jednoduchý čierny riasený kabát, pod ktorým som nerozoznával jej krivky, spod goliera jej vyliezal čierny rolák. Na prvý pohľad pôsobila ako vyziabnutý chlapec na čiernobielej fotografii s dokreslenými vlasmi.

Carl mal v otázke žien vždy navrch, preto ma teraz, úprimne povedané, trochu prekvapil.

Niežeby tá žena nepôsobila milo, nebola to však kosť. Ďalej sa usmievala, a keďže jej zuby splývali s pokožkou,

museli byť takisto biele. Aj Carl mal na rozdiel odo mňa odjakživa biele zuby. Žartoval, že jeho zuby bieli denné svetlo, lebo sa toľko usmieva. Možno ich dvoch spojili práve tie biele zuby. Zrkadlový obraz. Hoci Carl bol na rozdiel od nej vysoký a plecnatý, plavovlasý a modrooký, na prvý pohľad som objavil podobnosť. Obaja pritakávali životu. Sálali optimizmus, čo hľadá v ľuďoch vždy to najlepšie. V sebe aj v druhých. To dievča som však ešte vôbec nepoznal.

„Toto je...“ začal Carl.

„Shannon Alleyneová,“ prerušil ho jej alt. Podala mi takú drobnú dlaň, až som mal pocit, že držím slepačiu pa-prčku.

„Opgardová,“ dodal hrdo Carl.

Shannon Alleyneová Opgardová zvykla stísať dlaň dlhšie než ja. Aj v tom som spoznal Carla. Nieкто dbá väčšmi, aby ho ľudia mali radi, iný menej.

„Máte *jetlag*?“ spýtal som sa a pripadal som si hneď ako idiot. Nie preto, že by som netušil, čo to je. Carl dobre vedel, že som nikdy neopustil naše časové pásmo, a odpoveď mi teda veľa nepovie.

Zavrtel hlavou. „Pristáli sme predvčerom. Museli sme čakať, kým nám loď dovezie auto.“

Prikývol som, všimol som si ešpézetku. MC. Monako. Exotika, ale nie dosť veľká, aby som si vypýtal ich tabuľku s číslom, keď si preregistrujú auto do Nórska. V kancelárii na čerpacej stanici som mal vystavené značky z Francúzskej Rovníkovej Afriky, z Barmy, Basutolandu, Britského Hondurasu aj Johoru. Latku som nastavil vysoko.

Shannon sa dívala na Carla, potom na mňa a zasa naňho. Nevieť prečo, možno len rada videla Carla a jeho staršieho brata – jediného blízkeho príbuzného –, ako sa spolu usmievajú. Tešila sa, že úvodné napätie povolilo. Boli do-

ma vítaní. „Ukážeš Shannon dom, kým vyložím kufre?“ spýtal sa Carl a otvoril *trunk*, ako otec volal kufor auta.

„Potrvá to približne rovnako dlho,“ zamrmlal som smerom k Shannon, ktorá ma nasledovala.

Prešli sme k hlavnému vchodu na severnej strane domu. Úprimne netuším, prečo otec neotočil dvere rovno k priedomiu a ceste. Možno sa chcel pri vychádzaní z domu vždy kochať okolitou krajinou. Alebo možno bolo dôležitejšie, aby slnko zohrievalo kuchyňu, nie chodbu. Prekročili sme prah a otvoril som jedny z troch dverí, čo viedli ďalej z predizby.

„Kuchyňa,“ vysvetlil som jej a zacítil som smrad prepáleného tuku. Smrdelo to tu tak vždy?

„Krásna,“ zaklamala. Jasný, upratil som, dokonca som ju umyl, ale krásna rozhodne nebola. S veľkými očami – a možno trochu v strachu – si prezerala rúru, čo viedla od pece do diery vyrezanej v strope s rezervou, aby sa nechytalo drevo. Diera bola taká okrúhla, že ju otec nazýval drevorezbou. V tom prípade to bola – s rovnakými okrúhlymi dierami na latríne – jediná drevorezba na celom statku.

Zhasol som a zažal svetlo, aby som jej ukázal, že hoci to tak nevyzerá, máme v dome elektrinu.

„Kávu?“ spýtal som sa a pustil som vodu.

„Možno neskôr, ďakujem.“

Zdvorilostné frázy sa teda naučila.

„Carl si dá,“ usúdil som a otvoril skrinku. Chvíľu som hľadal hrnček. Veď som predsa kúpil poriadnu kávu prvýkrát po dlhom čase. Sám som si vystačil s instantnou. Len čo som položil hrnček pod kohútik, uvedomil som si, že som zo zvyku pustil horúcu vodu. Cítil som, ako sa červénam. Kto povedal, že instantná káva zaliata horúcou vodou z kohútika je zlá? Káva je predsa káva.

Postavil som hrnček na platňu, zapol som sporák a prešiel pár krokov k dverám jednej z dvoch miestností, čo

strážili kuchyňu z oboch strán. Na západe sa nachádzala v zime zatvorená jedáleň. Fungovala ako nárazník pred západnými vetrami, jedávali sme zásadne v kuchyni. Na východe sme mali obývačku s knižnicou, televízorom a vlastnou pieckou na drevo. Na juhu otec pristúpil na jediný výstrelok v dome, sklenú terasu, ktorú on nazýval *porch* a mama zimná záhrada, hoci v zime bola, samozrejme, zatvorená a dôkladne zabarikádovaná. V lete tam otec chodil žuť snus značky Berry a vypiť si jeden či dva budweisery – ďalší americký výstrelok. Bledé americké pivo si musel chodiť kupovať do mesta, strieborné škatuľky s tabakom Berry mu posielal cez veľkú mláku americký príbuzný. Otec mi ešte v ranom veku vysvetlil, že na rozdiel od švédskych sračiek prechádza americký snus kvasením, čo sa odráža v chuti. „Je to ako s bourbonom,“ hovorieval otec, podľa ktorého Nóri užívajú švédske sračky len preto, lebo nepoznajú skutočnú kvalitu. Ja som ju však poznal, a keď som začal so snusom, siahol som po značke Berry. S Carlom sme zvykli počítať prázdne fľašky, čo otec odkladal na parapetnú dosku. Vedeli sme, že ak vypil viac než štyri, kedykoľvek sa dokázal rozplakať, a nikto predsa nechce vidieť plakať svojho otca. Možno preto som málokedy vypil viac než jedno či dve pívá. Nechcel som revať. Carl býval veselý, a tak zrejme necítil potrebu obmedzovať sa.

Nad tým všetkým som bez slova premýšľal, keď sme stúpali po schodoch, aby som Shannon ukázal najväčšiu spáľňu, ktorú otec volal *the master bed room*.

„Fantázia,“ vydýchla.

Ukázal som jej aj novú kúpeľňu, ktorá už nebola nová, no v dome najnovšia. Asi by mi neverila, keby som jej prezradil, že sme vyrástli v dome bez kúpeľne a umývali sme sa vo vode zohriatej na peci. Kúpeľňu sme vybudo-

vali až po tom, ako rodičia zišli z cesty. Ak Carl neklamal a Shannon naozaj pochádzala z barbadoskej rodiny, ktorá mala na to, aby ju poslala študovať do Kanady, asi ťažko si vedela predstaviť, čo znamenalo deliť sa o sivú vodu s bratom a v zime mrznúť nad umývadlom. Otcovi, paradoxne, parkoval na priedomí Cadillac DeVille, lebo poriadne auto predsa musí byť.

Dvere do chlapčenskej izby sa očividne zasekli, musel som poriadne myknúť kľučkou. Ovalil nás zatuchnutý vzduch a spomienky ako zo šatníka so starými šatami, na ktoré človek už takmer zabudol. Pri stene stál stôl s dvoma stoličkami vedľa seba. Oproti sa nachádzala poschodová posteľ. Pri jej konci vytŕčala z diery v podlahe rúra vedúca z kuchynskej pece.

„Tu sme bývali s Carlom.“

Shannon kývla na posteľ. „Kto spával hore?“

„Ja,“ odvetil som. „Ako starší brat.“ Prešiel som prstom po vrstve prachu na operadle stoličky. „Dnes sa sem presťahujem, vy si môžete zobrať spálňu.“

Vydesene sa na mňa pozrela. „Roy! Nechceme predsa...“

Sústredil som sa, aby som sa díval na jej otvorené oko. Nie je zvláštne mať hnedé oči s ryšavými vlasmi a so snehobielou pokožkou? „Vy ste dvaja, ja som sám a nemám s tým problém, jasné?“

Opäť prešla pohľadom po chlapčenskej izbe. „Ďakujem,“ povedala potichu.

Vykročil som pred ňou do rodičovskej izby. Pred ich príchodom som poriadne vyvetral. Nech ľudia voňajú či smrdia, nerád ich cítim. S výnimkou Carla. Carl vonia – ak nie dobre – tak určite správne. Vonía po mne. Po nás. Carl v zime maródoval – ochorel každú zimu – a vtedy som sa k nemu túlil. Voňal správne, aj keď mu pokožku pokryl zaschnutý pot z horúčky alebo mu z úst vychádzal pach vývratkov.

Dýchal som Carla a tisol sa k jeho rozhorúčenému telu, zohrieval sa jeho teplom. Horúčka jedného, piecka druhého. Život v horách naučí človeka správať sa prakticky.

Shannon prešla k oknu a zadívala sa von. Ešte stále si nerozopla plášť. V dome mrzla. V septembri. Zlé vyhliadky na blížiacu sa zimu. Počul som, ako Carl ťahá kufre po úzkych schodoch.

„Carl spomínal, že nie ste bohatí,“ ozvala sa. „Všetko, čo vidím, predsa patrí vám dvom.“

„To je pravda. Sú to však len pastviny.“

„Záleží na tom?“

„Divočina,“ zapojil sa od dverí zadychčaný Carl s úsmevom. „Vyženieš tam jedine ovce a kozy. Na horskom statku veľa nedopestuješ. Ešte aj lesa tu máme málo. Dačo však s touto panorámou urobíme. Čo povieš, Roy?“

Pomaly som prikývol. Tak pomaly, ako prikyvovali dospelí sedliaci, keď som bol chlapec a predstavoval si, že za ich zachmúreným čelom sa odohrávajú zložité myšlienkové pochody, žiadajú si svoj čas a nedajú sa možno vyjadriť našim jednoduchým dedínským jazykom. Okrem toho sa títo dospelí prikyvujúci muži akoby dorozumievali bez slov, na pomalé kývnutie jedného často odpovedal prikývnutím druhý. Teraz teda pomaly prikyvujem aj ja. A nechápem o nič viac než kedysi.

Na všetko som sa, samozrejme, mohol spýtať Carla, ale asi by som sa nedočkal odpovede. Vlastne by mi ponúkol množstvo odpovedí, ale nie tú pravú. A možno som ju ani nepotreboval, tešilo ma, že ho mám späť, a neplánoval som ho trápiť otázkami. Prečo sa, kurva, vôbec vrátil?

„Roy je fakt super,“ usmiala sa Shannon. „Prepustil nám túto izbu.“

„Počítam, že si sa sem nevrátil, aby si býval v detskej,“ dodal som.